

El mèrit no té gènere

«Aproveu per explicar-nos quin és el nivell d'exigència que hi ha darrere de cada esportista, home o dona, i què els ha dut a ser on són, quina vida hi ha abocada al darrere de cadascú»

La celebració dels Jocs Olímpics permet que, cada quatre anys, les pantalles de les televisions i les pàgines dels diaris, tant els esportius com els generalistes, dediquin una extra a esports considerats minoritaris i a totes aquelles disciplines de les quals, normalment, en tenim notícies de passada. Si a sobre aquestes pràctiques donen medalles, encara que no ho permetin sota la nostra bandera, llavors l'Olimp del reconeixement, per uns dies, està assegurat.

Però potser perquè estem susceptibles -al final tindrà raó aquell director del Diari de Tarragona que encara no ha dimitit, que se sàpiga- la cobertura mediàtica d'aquests jocs ha estat acusada de masculista. Un mal que no és exclusivament peninsular, només cal fullejar o rellegir els reportatges que s'han fet arran de la publicació de l'estudi de la Universitat de Cambridge on es constata l'evidència que els mitjans de comunicació tracten de diferent forma la informació esportiva segons si el protagonista és l'home o la dona. L'obvietat se sustenta després d'analitzar 160 milions de paraules de diaris, blogs i xarxes socials en les quals els homes compten amb tres vegades més d'espai o temps d'informatius; o la diferència d'atributs per definir-los oscil·len en "edat", "embarassada", "mare", "soltera" per a elles i "ràpid", "fort", "fantàstic", "potent", per a ells.

Així en pocs dies hem hagut de saber que una de les atletes més belles de l'Olimp brasiler és la perxista nord-americana Allison Stokke de qui, l'únic mèrit, sembli la bellesa. Molts diaris, no sols espanyols, han hagut de córrer a fer rectificacions després de publicar rànquings, pòdiums i travesses sobre la llista de les esportistes més *buenorras* com *El Mundo*, que poc després de l'escarni a les xarxes, va substituir pel titular de "*Las atletas olímpicamente atractivas*" i va fer la llista també dels masculins. *El Marca* va posar a l'ull de mira a la portera de l'equip d'handbol d'Angola, Teresa Almeida, pel seu sobrepès i el barceloní *Mundo Deportivo* també va fer una enquesta sobre atributs extra esportius, on van guanyar tres esportistes femenines (concretament "*Las deportistas olímpicas españolas que despiertan más pasiones*").

O per gentilesa de l'ABC hem conegut que la medallista de bronze en halterofília, Lidia Valentín, és una mena d'Hèrcules que sempre guanya amb el maquillatge posat i la primera dona a la història de la natació (espanyola) que guanya un or, la badalonina Mireia Belmonte, és molt "més simpàtica i més prima" al natural del que sembla a la tele, segons els comentaris (graciosos) del periodista Pedro Morata de la Cadena Ser. I, espera't, que encara falten competicions de natació sincronitzada, hoquei herba, bàsquet, waterpolo, i un llarg etcètera que donaran per molts més comentaris plens d'enginy i doble sentit.

És de justícia acceptar que aquest repertori d'esportistes d'elit que omplen els escenaris de les competicions olímpiques són una mena de semidéus i semideesses que han dut la conjugació de l'esforç, el rendiment i l'excel·lència i l'obstinació al màxim per comptar-se com els millors entre els millors. Però no banalitzem. Rere cada partit, cada cursa, cada combat, cada exhibició hi ha milers d'hores de dedicació, de sacrifici, de tenacitat i de superació. Si els waterpolistes o les waterpolistes es depilen amb cera o amb làser ens importa molt poc. Aproveu per explicar-nos quin és el nivell d'exigència que hi ha darrere de cada esportista, home o dona, i què els ha dut a ser on són, quina vida hi ha abocada al darrere de cadascú. Potser així ens passaran les ganes de frivoltzar. Només cal recuperar les paraules de Mireia Belmonte després de guanyar el 200m papallona: "és la recompensa a tota la meva vida".